

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 92/2024-8

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], proti uzneseniu Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 2T/210/2009-618 z 20. júna 2017 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa, skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 7. februára 2024 domáha preskúmania zákonnosti postupu a uznesenia okresného súdu č. k. 2T/210/2009-618 z 20. júna 2017, ktorým bolo rozhodnuté o osvedčení sa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], odsúdeného rozsudkom okresného súdu sp. zn. 2T/210/2009 z 10. marca 2015 pre aj trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, 3 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“). Okresný súd uznesením č. k. 2T/210/2009-618 z 20. júna 2017 rozhodol podľa § 60 ods. 1, 4 Trestného zákona tak, že sa vyslovuje, že sa odsúdený [REDACTED], [REDACTED], ktorý bol odsúdený rozsudkom okresného súdu sp. zn. 2T/210/2009 z 10. marca 2015 k úhrnnému trestu odňatia slobody v trvaní 18 mesiacov, ktorého výkon mu bol podmienene odložený na skúšobnú dobu v trvaní 2 rokov, osvedčil, keďže odsúdený počas doby trvania skúšobnej doby v čase od 11. marca 2015 do 11. marca 2017 viedol riadny život.

2. Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti namietal zákonnosť uznesenia okresného súdu č. k. 2T/210/2009-618 z 20. júna 2017 z dôvodu, že odsúdený [REDACTED] neuhradil škodu, ktorú sťažovateľovi spôsobil vo výške 300 000 Sk, resp. 9 958,18 eur. Sťažovateľ namietal vydanie uznesenia o osvedčení sa odsúdeného v skúšobnej lehote podmieneného odkladu výkonu trestu odňatia slobody bez preverenia toho, či došlo k náhrade spôsobenej škody, na ktorej náhradu navyše sám okresný súd odsúdeného zaviazal. Sťažovateľ zastáva názor, že týmto postupom okresného súdu „došlo k porušeniu mojich majetkových práv a vlastníckeho práva, teda k porušeniu

základných práv a slobôd garantovaných Ústavou SR.“. V nadväznosti na uvedené sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby „*Mojej sťažnosti v celom rozsahu vyhovel a vyslovil, že konaním Okresného súdu Žiar nad Hronom pri vydaní uznesenia o osvedčení [REDAKOVANÉ] došlo k porušeniu základných práv a slobôd poškodeného [REDAKOVANÉ] a za toto porušenie je Slovenská republika povinná zaplatiť [REDAKOVANÉ] primerané finančné zadosťučinenie 10.000,- € (slovom: desaťtisíc eur).*“. Sťažovateľ ústavnému súdu taktiež navrhol zrušiť uznesenie okresného súdu č. k. 2T/210/2009-618 z 20. júna 2017 a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

3. Predmetom podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľa je porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 20 ods. 1 ústavy postupom okresného súdu, ktorý uznesením č. k. 2T/210/2009-618 z 20. júna 2017 rozhodol o osvedčení sa odsúdeného [REDAKOVANÉ] v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia, a to aj napriek tomu, že sťažovateľovi ako poškodenému neuhradil škodu, ktorú mu trestným činom spôsobil.

II.1. Podmienky konania pred ústavným súdom:

4. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

7. Ústavný súd v súlade s § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť, pričom posudzoval, či jej prijatiu na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. Podľa § 42 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde návrhom na začatie konania je sťažnosť fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy.

9. Podľa § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 39 musí obsahovať aj dátum narodenia navrhovateľa, ak ide o fyzickú osobu, bydlisko alebo sídlo navrhovateľa, označenie subjektu, proti ktorému návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.

10. Podľa § 34 ods. 1 zákona o ústavnom súde navrhovateľ musí byť v celom konaní zastúpený advokátom, ak odsek 2 alebo § 35 neustanovuje inak.

11. Podľa § 43 ods. 3 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania podanému navrhovateľom, ktorý musí byť v celom konaní zastúpený advokátom, musí byť pripojené

plnomocenstvo na zastupovanie navrhovateľa advokátom. V plnomocenstve sa musí výslovne uviesť, že navrhovateľ udeľuje zvolenému advokátovi splnomocnenie na zastupovanie pred ústavným súdom.

II.2. Posúdenie veci:

12. Vychádzajúc zo zákonných podmienok konania, a to v okolnostiach podanej ústavnej sťažnosti uvedených predovšetkým v § 34 ods. 1 v spojení s § 43 ods. 3 zákona o ústavnom súde, je zrejmá absencia právneho zastúpenia sťažovateľa advokátom, čo je nesplnením zákonnej podmienky konania a dôvodom na odmietnutie sťažovateľom podanej ústavnej sťažnosti z dôvodu nedostatku náležitostí ustanovených zákonom podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

13. Nad rámec primárneho dôvodu odmietnutia ústavnej sťažnosti v rovine *obiter dicta* (avšak vecne relevantného) ústavný súd dodáva, že rozhodnutie súdu o osvedčení sa podmienične odsúdeného v skúšobnej dobe napriek nenahradeniu škody spôsobenej trestným činom nemôže byť vzhľadom na nedostatok priamej príčinnej súvislosti zásahom do majetkových práv poškodeného – takým zásahom je už trestný čin, za ktorý bol jeho páchatel' v rovine reakcie štátu na taký delikt aj právoplatne odsúdený. Alternatívne rozhodnutie súdu o výkone podmienične odloženého trestu odňatia slobody je „len“ dovŕšením represívneho sankčného procesu a samo osebe nezabezpečí náhradu škody. Vo vzťahu k nemu protipólne rozhodnutie o osvedčení sa odsúdeného v skúšobnej dobe určenej pri podmieničnom odklade výkonu trestu odňatia slobody (a to je z hľadiska zabezpečenia náhrady škody podstatné) nič nemení na právnych účinkoch exekučného titulu predstavovaného výrokom odsudzujúceho rozsudku o povinnosti obžalovaného nahradiť poškodenému škodu spôsobenú trestným činom, ktorá môže byť pri nevykonaní trestu odňatia slobody aj uľahčená. Rozhodnutie o osvedčení sa podmienične odsúdeného sa teda poškodeného netýka priamo (ani v trestnoprocesnej rovine) a vo vzťahu k zásahu do jeho majetkových práv (ktorý generoval nárok poškodeného na náhradu škody) teda nie je pri takom rozhodnutí definovateľná (ako už bolo uvedené) priama príčinná súvislosť. To by v prípade spĺňania zákonných náležitostí ústavnej sťažnosti vyvolalo jej odmietnutie pre zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. februára 2024

Libor Duľa
predseda senátu